

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 468/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. augusta 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], vo veci namietaného porušenia čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, práv zaručených v čl. 1, čl. 6 ods. 1 a 3 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva zaručeného v čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Ružomberok č. k. 1 Nt 25/2016-16 z 23. mája 2016 a porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 2 Tos 55/2016-31 z 29. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. septembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 5 ústavy, práv zaručených v čl. 1, čl. 6 ods. 1 a 3 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva zaručeného v čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 7“) uznesením Okresného súdu Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 Nt 25/2016-16 z 23. mája 2016 a porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 5 ústavy a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Tos 55/2016-31 z 29. júna 2016.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom doručeným okresnému súdu 19. apríla 2016 domáhal povolenia obnovy konania v trestnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 1 T 117/2013, v rámci ktorého bol rozsudkom zo 4. decembra 2013 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 To 3/2014 z 13. februára 2014 uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, pre ktoré mu bol s použitím § 41 ods. 1 a 2, § 38 ods. 2 a § 37 písm. h) a m) Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

3. Okresný súd uznesením č. k. 1 Nt 25/2016-16 z 23. mája 2016 podľa § 399 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania zamietol.

4. Proti tomuto rozhodnutiu sťažovateľ podal sťažnosť, ktorú krajský súd uznesením č. k. 2 Tos 55/2016-31 z 29. júna 2016 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

5. Podľa názoru sťažovateľa všeobecné súdy konajúce o jeho návrhu na povolenie obnovy konania zasiahli svojimi rozhodnutiami do jeho základných práv.

6. Sťažovateľ je presvedčený, že jeho návrh na povolenie obnovy konania bol zamietnutý predčasne. Okresný súd rozhodol bez toho, aby „vykonal, overil navrhované dôkazy a súvisiace nové skutočnosti a až tak posúdil ich obsah – zistenia ich významu – či sú spôsobilé privodiť zmenu rozhodnutia“. Tvrdí, že jeho návrh nebol založený „len na použití resp. nepoužití asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 T. P. a súvisiacom náleze ÚS-SR č. PL. ÚS 106/2011..., ale aj na nových skutočnostiach a dôvodoch... ktoré neboli súdu známe v pôvodnom konaní, resp. ktorými sa súd vôbec nezaoberal a ani nevysporiadal“. Dodáva, že «už z obsahu „skutkovej vety“ uvedenej v rozsudku O. S... musí byť zrejmé každému nestrannému orgánu SR a najmä súdu, že zjavne niečo nie je v poriadku a už vôbec nie v súlade so zákonom a spravodlivosťou».

7. Sťažovateľ zastáva názor, že «pri zadávaní právnej kvalifikácie na údajný „zločin lúpeže“ došlo k zjavnej svojvôli na strane konajúcich orgánov PZ, manipuláciami a konšpiráciami z dôvodu ich jasnej zaujatosti», a pokračuje, že z jeho «strany rozhodne nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty § 188. Závažné chyby a nedostatky nekriticky „odobrila“ prokuratúra a súdy», a to len z toho dôvodu, že „podal regres na policajtov, ktorí“ ho „zmlátili a pohodili v lese, tak“ ho «bolo treba odstrániť „schovať“ a čím dlhšie, tým lepšie». Ako uvádza, bol to „práve opitý poškodený“, ktorý ho „napadol, zbil, no v skutkových zisteniach, napriek pochybnostiam a rozporom bolo rozhodnuté“ v jeho neprospech.

8. Vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu sťažovateľ tvrdí, že «síce obsahuje rozsiahle právne úvahy, ale najmä po formálnej, nie po materiálnej stránke. Najmä sa javí, že princípu „neprelomiteľnosti a nepremeneniteľnosti“ právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku K. S. Žilina č. 3 To/3/2014 a rozsudku O. S. Ružomberok č. 1 T/117/2013 je tak daný zrejmý priestor uplatnenia „princípu právnej istoty“ oproti, resp. pred ochranou princípu právnej istoty – avšak, ktorý by aj obstál v teste zákonnosti a spravodlivosti a nestrannosti.».

9. Napokon sťažovateľ uvádza, že *«keďže je nepochybné, že sú zrejmé – očividné pochybnosti o správnosti skutkových zistení, ale aj o „zákonnosti“ pôvodného postupu v prípravnom konaní, v rozpore s požiadavkami § 1, § 2 ods. 1, § 119 ods. 2 Tr. por. bez relevantného vykonania procesných úkonov v súvislostiach s... navrhovanými dôkazmi a skutočnosťami návrh na povolenie obnovy konania súdy 1. a 2. stupňa zamietli, nebol a nemohol byť sledovaný legitímny cieľ v zmysle zásad podľa § 394 ods. 1, § 396 ods. 4, § 2 ods. 7 T. p. a § 2 ods. 8 T. p.. Napriek pochybnostiam o skutkových zisteniach nebol daný v rozsudkoch O. S. a K. S. priestor pre poskytnutie relevantnej súdnej ochrany a súvisiacim požiadavkám spravodlivosti, pred ktorými „prevážil – prevýšil“ nezaujím zistiť relevantný – skutočný skutkový stav veci a úplné popretie poskytnutia súdnej ochrany podľa záruk čl. 46 ods. 1 Ústavy SR... To je aj v práve (každého účastníka konania) na dostatočné odôvodnenie rozhodnutia, ktoré záruky namietané rozhodnutia súdov nespĺnili.»*

10. Na záver sťažovateľ dodal, že *„do dnešného dňa sú prípady (prečinu a zločinov zneužitia právomoci verejného činiteľa) nevyriešené, resp. riešené tak, aby sa kolegom nič nedokázalo. Sú však dôvodom invektív a zaujatosti“* proti jeho osobe *„zo strany PZ a súdov... Majú príčinnú súvislosť s obvinením“* sťažovateľa *„a konšpiračnými – umelo navodenými na tzv. sublimáciu § 188 ods. 1 T. z. za každú cenu, aj keď... ho“*, ako to tvrdí sťažovateľ, *„nespáchal“*.

11. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil, že uznesením okresného súdu č. k. 1 Nt 25/2016-16 z 23. mája 2016 bol porušený čl. 154c ods. 1 ústavy, ako aj porušené jeho základné práva zaručené v čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 5 ústavy, práva zaručené v čl. 1, čl. 6 ods. 1 a 3 a čl. 13 dohovoru a právo zaručené v čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7 a uznesením krajského súdu č. k. 2 Tos 55/2016-31 z 29. júna 2016 boli porušené jeho základné práva zaručené v čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 5 ústavy a práva zaručené v čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru. Zároveň požadoval napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov zrušiť a vec im vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie. Sťažovateľ sa taktiež domáhal náhrady trov jeho právneho

zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a súčasne požiadal o ustanovenie právneho zástupcu.

II.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

14. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

15. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

17. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Tvrdenie o porušení iných práv, resp. iným subjektom, príp. v inom konaní, uvedené v odôvodnení sťažnosti mimo petit návrhu ústavný súd považuje iba za súčasť argumentácie.

18. Vzhľadom na uvedené ústavný súd za predmet sťažnosti považoval namietané porušenie čl. 154c ods. 1 ústavy, porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 5 ústavy, práv zaručených v čl. 1, čl. 6 ods. 1 a 3 a čl. 13 dohovoru a práva zaručeného v čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7 uznesením okresného súdu č. k. 1 Nt 25/2016-16 z 23. mája 2016 a porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 5 ústavy a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 2 Tos 55/2016-31 z 29. júna 2016.

19. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

20. Podľa čl. 50 ods. 5 ústavy nikoho nemožno trestne stíhať za čin, za ktorý bol už právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby. Táto zásada nevylučuje uplatnenie mimoriadnych opravných prostriedkov v súlade so zákonom.

21. Podľa čl. 154c ods. 1 ústavy medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

22. Podľa čl. 1 dohovoru vysoké zmluvné strany priznávajú každému, kto podlieha ich jurisdikcii, práva a slobody uvedené v Hlave I tohto dohovoru.

23. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

24. Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva:

a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu;

b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;

c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;

- d) vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe;
- e) mať bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie jazyku používanému pred súdom alebo týmto jazykom nehovorí.

25. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

26. Podľa čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7 ustanovenia predchádzajúceho odseku nie sú na prekážku obnove konania podľa zákona a trestného poriadku príslušného štátu, ak nové alebo novoodhalené skutočnosti alebo podstatná chyba v predchádzajúcom konaní mohli ovplyvniť rozhodovanie vo veci.

K namietanému porušeniu čl. 154c ods. 1 ústavy, základných práv zaručených ústavou, práv zaručených dohovorom a práva zaručeného protokolom č. 7 uznesením okresného súdu č. k. 1 Nt 25/2016-16 z 23. mája 2016

27. Z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

28. Z podstaty princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd

môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

29. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu č. k. 1 Nt 25/2016-16 z 23. mája 2016 podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodoval krajský súd, ktorý bol oprávnený a aj povinný v prípade zistenia zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa prvostupňovým súdom poskytnúť im ochranu. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o riadnom opravnom prostriedku sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 2 Tos 55/2016-31 z 29. júna 2016

30. Ústavný súd vo vzťahu k podstate námietok sťažovateľa v súlade so svojou konštantnou judikatúrou v prvom rade zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

31. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať

základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

32. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd posúdil napadnuté uznesenie krajského súdu z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti jeho účinkov so sťažovateľom označeným základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

33. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia č. k. 2 Tos 55/2016-31 z 29. júna 2016, ktorým podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 1 Nt 25/2016-16 z 23. mája 2016, v podstatnom uviedol:

«Odsúdený [REDAKOVANÉ] podal návrh na obnovu konania opierajúci sa o nález Ústavného súdu SR z 28. 11. 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, zverejnený 21. 12. 2012 pod číslom 428/2012 Z. z. a § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. z dôvodu, že trest, ktorý mu bol v predmetnej veci uložený aj za použitia tzv. asperačnej zásady nemajúcej oporu v Ústave SR, je neprimerane prísny a v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Treba stručne pripomenúť, že rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp. zn. 1 T/117/2013 zo 4. 12. 2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 3 To/3/2014 z 13. 2. 2014 bol [REDAKOVANÉ] uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže... a zločinu lúpeže... a odsúdený podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. a § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. obžalovanému bolo uložené ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Z vyššie uvedenej analýzy výroku o treste citovaných rozsudkov okresného a krajského súdu vyplýva, že odsúdenému [REDAKOVANÉ] bol uložený úhrnný trest odňatia slobody síce za použitia tzv. asperačnej zásady, avšak podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom od 21. 12. 2012, teda v znení po náleze Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. 11. 2012, ktorým došlo k strate účinnosti ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. v znení pred citovaným nálezom v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“...

Odsúdenému [REDAKOVANÉ], ako to vyplýva aj z rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 3 To/3/2014 z 13. 2. 2014, bol ukladaný za splnenia podmienok § 41 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom po 21. 12. 2012, a to za použitia asperačnej zásady (ktorá vo vyššie upravenom znení zostala v platnosti až doteraz aj po náleze Ústavného súdu SR PL. ÚS 106/2011) trest odňatia slobody v rámci asperačnou zásadou zvýšenej len hornej hranice trestnej sadzby § 188 ods. 1 Tr. zák., v konkrétnom prípade v sadzbe 3 roky až 10 rokov a 8 mesiacov, ktorá bola tou hranicou, v ktorej súdy k uloženiu výšky trestu pristúpili a ktorá by bola použitá aj pri rozhodovaní v súčasnosti.

Vychádzajúc z uvedeného, v predmetnej veci návrhu odsúdeného [REDAKOVANÉ] na povolenie obnovy konania, sa ustanovenie § 41b zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov v súlade s nálezom Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 106/2011 nedá aplikovať, nakoľko ústavne nesúladne účinky § 41 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom do 21. 12. 2012, časti prvej vety za bodkočiarkou sa na súdený prípad nevzťahujú, keď nemožno konštatovať, že dôvodom obnovy konania je zmena trestnej sadzby (podstatné zníženie jej dolnej hranice), ktorý dôvod je právne založený vyhlásením citovaného nálezu ústavného súdu...»

34. Ako z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, krajský súd jasne a zreteľne uviedol, prečo nebolo možné návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania vyhovieť. Sťažovateľ sa domáhal obnovenia konania z takého dôvodu, ktorý sa na jeho trestnú vec absolútne nevzťahoval. Žiadal napraviť postup všeobecných súdov pri ukladaní trestu, ktorý v jeho veci aplikovaný nebol. Krajský súd podrobne a presvedčivo odôvodnil ním prijatý záver, že všeobecné súdy v pôvodnom trestnom konaní (pri ukladaní

trestu) postupovali podľa platnej, účinnej a v tom čase už ústavne súladnej právnej normy týkajúcej sa sprísnenia ukladaného trestu odňatia slobody.

35. Z pohľadu ústavnej konformnosti ústavný súd nemá nič, čo by mohol napadnutému rozhodnutiu krajského súdu vytknúť. Krajský súd svoj verdikt dostatočne odôvodnil a jeho odôvodnenie je logické, bez vnútorných rozporov, s uvedením odpovedí na všetky skutkovo a právne relevantné otázky. Ústavný súd preto hodnotí napadnuté uznesenie druhostupňového súdu ako také, ktoré plne rešpektuje základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu.

36. V súvislosti s tvrdením sťažovateľa, že jeho návrh na povolenie obnovy konania nebol založený *„len na použití resp. nepoužití asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 T. P. a súvisiacom náleze ÚS-SR č. PL. ÚS 106/2011...“*, ale aj na nových skutočnostiach a dôvodoch... ktoré neboli súdu známe v pôvodnom konaní, resp. ktorými sa súd vôbec nezaoberal a ani nevysporiadal“, ústavný súd pre účely zistenia, ktorými ďalšími skutočnosťami sa všeobecné súdy pri rozhodovaní o jeho návrhu nezaoberali, vyžiadal od okresného súdu predmetný návrh na povolenie obnovy konania (keďže tento nebol súčasťou príloh sťažnosti) a zistil, že tvrdenie sťažovateľa uvedené v jeho sťažnosti podanej ústavnému súdu nie je možné akceptovať.

37. Z obsahu jeho návrhu vyplýva, že okrem už uvedenej námietky o použití neústavnej časti asperačnej zásady sťažovateľ už iný dôvod, o ktorý by oprel svoju požiadavku na povolenie obnovy konania, neuplatnil. V ďalšom texte návrhu totiž *„hlboko a úprimne“* oľutoval, že sa dopustil zločinu lúpeže, a uviedol, že nemal *„úmysel daný zločin spáchať“*. Poukázal tiež na vykonanie všeobecným súdom v rozsudku nariadeného ochranného protialkoholického liečenia, ako aj na jeho pracovné zaradenie vo výkone trestu odňatia slobody. Uviedol, že počas výkonu trestu bol viackrát disciplinárne odmenený za správanie, prístup k práci, opätovné nadviazanie kontaktu s blízkou rodinou a za to, že po prepustení na slobodu je jeho *„záujmom... viesť riadny život... a venovať sa normálnym bežným potrebám človeka“*. Bol presvedčený, že v jeho trestnej veci nešlo o *„zločin z kategórie nenapraviteľných s nenahraditeľnými následkami a stratami o zločin“*.

proti ľudskosti a životu človeka (a roky pred súčasným trestom... až na malé priestupky viedol riadny život)“, preto myslel, že splňa „požiadavky, ktoré v náleze č. PL. ÚS 106/2011 ako aj v I. ÚS 285/2014 vyslovil Ústavný súd SR a že na základe uvedeného je daná a splnená podmienka – požiadavka pre povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. poriadku...“. V závere návrhu sťažovateľ požiadal o ustanovenie mu obhajcu v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania.

38. Na základe uvedeného ústavný súd poznamenáva, že pokiaľ sa všeobecné súdy zaoberali návrhom sťažovateľa na povolenie obnovy konania iba v rozsahu namietaného použitia tzv. asperačnej zásady pri ukladaní trestu odňatia slobody, postupovali plne v súlade s požiadavkami kladenými ústavou na poskytnutie primeranej súdnej ochrany, keďže ani podľa názoru ústavného súdu z vyžiadaného návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania nevyplýva, že by v ňom namietal aj iné vo vzťahu k iniciovanému typu konania relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé byť predmetom navrhovaného súdneho prieskumu.

39. Vzhľadom na všetky uvedené okolnosti trestnej veci sťažovateľa ústavný súd dospel k záveru, že vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 2 Tos 55/2016-31 z 29. júna 2016 je sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnenou, preto ju v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 50 ods. 5 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 2 Tos 55/2016-31 z 29. júna 2016

40. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 50 ods. 5 ústavy, ústavný súd poznamenáva, že podstata tohto ustanovenia spočíva v jeho prvej vete, t. j. zakotvení zásady *ne bis in idem* v trestných veciach (nikoho nemožno trestne stíhať za čin, za ktorý bol už právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby). Druhá veta, ktorej porušenie sťažovateľ zrejme namietal, upravuje, že táto zásada (nie dvakrát o tej istej

veci) nemôže byť príčinou vylúčenia uplatnenia mimoriadnych opravných prostriedkov v súlade so zákonom.

41. Je bez akýchkoľvek pochyb, že vo veci sťažovateľa nebola zásada nie dvakrát o tej istej veci tým dôvodom, pre ktorý bol jeho návrh na povolenie obnovy trestného konania zamietnutý. Za týchto okolností neostáva iné len konštatovať, že medzi namietaným porušením základného práva zaručeného v čl. 50 ods. 5 ústavy a označeným uznesením krajského súdu č. k. 2 Tos 55/2016-31 z 29. júna 2016 absentuje akákoľvek príčinná súvislosť, čo je dôvodom na odmietnutie sťažnosti v tejto časti ako zjavne neopodstatnenej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 2 Tos 55/2016-31 z 29. júna 2016

42. Sťažovateľ tvrdí, že napadnutým uznesením krajského súdu zároveň došlo aj k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Je presvedčený, že uvedené ustanovenie sa vzťahuje aj na konanie o návrhu na povolenie obnovy konania.

43. Ústavný súd však poznamenáva, že napriek sťažovateľovmu presvedčeniu o opaku sa čl. 6 ods. 1 dohovoru na konanie o návrhu na povolenie obnovy konania nevzťahuje. Svedčí o tom stabilizovaná judikatúra ústavného súdu (napr. III. ÚS 223/2017, IV. ÚS 108/2014, I. ÚS 227/2013 a tam uvedená judikatúra), ako aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (Kulnev v. Rusko, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04, Rudan v. Chorvátsko, rozhodnutie z 13. 9. 2001, č. 45943/99). Ústavný súd totiž v tejto otázke konštantne vychádza práve z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej vyplýva, že pod ochranu podľa čl. 6 dohovoru nespadá konanie o návrhu na povolenie obnovy konania, pretože v tomto konaní ide o vydanie rozhodnutí, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru (o tom už bolo právoplatne rozhodnuté v pôvodnom konaní, ktorého obnovy sa sťažovateľ

domáhal). Článok 6 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj SVÁK, J. Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina : Poradca podnikateľa, 2003. s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. 5. 1985, Décisions et rapports, č. 60; taktiež REPÍK, B. Ľudské práva v súdnom konaní. Bratislava : MANZ, 1999. s. 62 – 63, kde sa uvádza: „*Pôsobnosť (aplikovateľnosť) článku 6 zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda na konanie o obnove... a článok 6 ani nezaručuje právo na revíziu procesu*“, alebo aj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci sťažnosti č. 41372/98, Václavík proti Slovensku z 30. 9. 2003]. Ochrany práv obsiahnutých v čl. 6 dohovoru sa možno domáhať až v obnovenom konaní, t. j. po tom, ako bolo príslušným všeobecným súdom právoplatne rozhodnuté o povolení obnovy konania.

44. Vzhľadom na uvedené je sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti zjavne neopodstatnená a z toho dôvodu ju ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

K namietanému porušeniu práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 2 Tos 55/2016-31 z 29. júna 2016

45. V danom prípade nemožno priznať sťažovateľovi ani záruky poskytované čl. 13 dohovoru, pretože už zo samotného znenia tohto ustanovenia vyplýva, že sa ho môže domáhať iba ten, „*koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené*“. Sťažovateľ síce tvrdil, že v jeho veci došlo krajským súdom k porušeniu práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, avšak pretože na konanie o návrhu na povolenie obnovy sa označený článok dohovoru nevzťahuje, nemohlo byť z tohto hľadiska porušené ani právo vyplývajúce z čl. 13 dohovoru.

46. Opäť je potrebné konštatovať, že medzi označeným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením ustanovenia čl. 13 dohovoru neexistuje príčinná súvislosť, preto je

sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti zjavne neopodstatnená a z toho dôvodu bola odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

47. Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, neprichádzalo do úvahy zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo (pozri čl. 127 ods. 2 ústavy).

48. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd uvádza, že takejto žiadosti vyhovie, ak to odôvodňujú osobné, majetkové a zárobkové pomery žiadateľa a ak nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nárokov na ochranu ústavnosti. Ústavný súd v tomto prípade upustil od rozhodovania o tejto žiadosti z dôvodov procesnej ekonómie, pretože ani prípadné odstránenie uvedeného nedostatku by podľa názoru ústavného súdu už nemohlo viesť k inému rozhodnutiu o tejto sťažnosti, než je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. augusta 2017